

Тазкия дарслари (210-дарс) Уч нарса борки, ким уларни қилса...

19:00 / 24.12.2022 4621

يَضْرَعُ زَيْرُهُ يَبْأُ نَع
الْجَرُّ نَأُ: نَعُ هَلْ لَّا

يَلَصُّ بِبَنِي إِسْرَائِيلَ
مَلَسَ وَسَوَّاهُ يَلَعُ هَلَلًا
يَلَعُ يَنْلُدُ بِلِاقِفِ
هُتْلَمَعُ إِذِ لَمَعُ
بِلِاقِ، هَنْجَلًا تَلَخَدُ
أَلَّ هَلَلًا دُبَعَتُ
أَيُّ شَيْءٍ هَبُّ لِرَشْتِ
أَلَّ صِلًا مِيْقَتِ وَ
يَدَوُّتِ وَ، هَبُّوتِ كَمَلًا

هَاضُورُفَمُلااةَالكُزلا
«نأضَمَرُمُوصَتَو

يسُفَن يذُلاو: لاق

يَلَعُديزأالِهديب

لاق يُّلو أملاف. آذَه

هَرسُنم» : يِبُّنلا

لُجر يلا رُظنَي نأ

هَنَجلا لَهأ ن م

«آذَه يلا رُظنَي لَف

يُرَاخُ بُلَا هَاوَر مَلْسُ مَو

Абу Ҳурайра розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Бир одам Набий соллаллоҳу алайҳи васалламнинг ҳузурларига келиб:

«Мени бир амалга далолат қилингки, уни қилсам, жаннатга кирай», деди. Ул зот:

«Аллоҳга ибодат қиласан ва Унга ҳеч нарсани ширк келтирмайсан. Фарз намозни қоим қиласан. Фарз қилинган закотни адо этасан. Рамазон(рўзаси)ни тутасан», дедилар.

«Жоним қўлида бўлган Зот билан қасамки, бундан зиёда қилмайман», деди.

У қайтиб кетгач, Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Кимни аҳли жаннатдан бир одамга назар солиш хурсанд қилса, бунга назар солсин», дедилар».

Бухорий ва Муслим ривоят қилишган.

نُبِ هَلَلَا ذُبَعُ نَع يُرِضُ أَعْلَاةَ يِوَاغُم

يَلَّصِي بِنَلَا نَع
مَلَّسَ وَهِيَ لَعُ هَلَلَا
نَمُ ثَالِثٌ «: لَأَق
مَعَطُ دَقَفٌ نُهُ لَعَفُ
نَمُ: نَأْمِي إِلا مَعَطُ
هُنَّ أَوْ هَذُحُ وَهَلَلَا دَبَعُ
هُلَلَا إِلا هَلَا إِلا
هِلَامَ أَكْزِي طَعَّ أَوْ
هُسْفَانُ أَوْ هَبُّ هَبِّي ط

مَاعٌ لُّكَ هَيَلَعٌ دِفَارٌ
هَمْرَةٌ لَأِي طُعْيِ الْو
الْوَهَنُ دَلَا الْو
الْوَهَنُ ضَيْرُمُ لَأ
هَمِيئُ لَأَطْرُشُ لَأ
طَسَوٌ نَمُ نَكَ لَو
هَلَلُ نَأْفُ، مُكِلُ أَوْمَأُ
هَزِيخُ مُكِلُ أَسَي مَل
مُكِرُمُ أَي مَلَو

وَبَأْ هَاوَر . «إِرَشِب يِنَ أَرَبِّ طَلَاو دُوَاد

Абдуллоҳ ибн Муовия Ғозирий розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Уч нарса борки, ким уларни қилса, иймоннинг таъмини тотган бўлади: ким Аллоҳнинг ёлғиз Ўзига ибодат қилса ва албатта, «Аллоҳдан ўзга илоҳ йўқ», деса, молининг закотини ихлос ила ва чин қалбдан ҳар йили ёрдам ўлароқ берса, қарисини, ифлосини, касалини ва сутсизини бермаса, лекин молингизнинг ўртачасидан бўлса. Албатта, Аллоҳ сиздан яхшисини сўрагани йўқ, ёмонига амр қилгани ҳам йўқ», дедилар».

Абу Довуд ва Табароний ривоят қилишган.

لَبَجِ نُبِ ذَاعُمُ نَع
لَاقُ هُنَعُ هَلَلَا يِضَر
يِبُنَلَا عُمُ تُنُك
هَيْلَعُ هَلَلَا يِلَص

رَفَسَ يَفَمُّ لَسَو
أَمْوِي تُحَبُّ صَأْف
نُحَنُّ وَهُنَم أَبِ يَرْق
أَيُّ تُلُقَفُ رِيَسَن
هَلَلَا لُوسَر
لَمَعَب يَنْ رِبْخَأ
هَنْجَلَا يَنْ لَخُدِي
نَع يَنْ دِعْ أَبِ يَو
دَقَل « لَأَقِ رَأَنَلَا

مِيظَعُ نَعِي نَتْلَأْس
يَلَعُ رِيَسِيْلُهُ نَأُو
هُلَلَأُهُ رَسِيْ نَم
هُلَلَأُ دُبُعَتِ، هِيْلَع
هِبْ كِرْشُتْ أَلَو
مِيْقُتْ وَ، أَيُّيْ ش
يْتُوْتْ وَ، ةَالَّصْلَا
مُوْصَتْ وَ، ةَالْكَزْلَا
جُحَّتْ وَ، نَأَضَمَر

مَالِ سِإِلِ إِرْمَ أَلَا
هُةَ أَلِّ صِلَا هُدُومَعَو
هِمَ أَنَسُ هُةَ وِرْدَو
بِلَاقٍ مُث ، «دَاهِجُ لَا
كِ أَلَمِ بَكُ رِبْخُ أَلَا»
بُتْلُقِ «بِهَلْ كَكِلَ ذ
هَلْ لَ أِي بَنَ أِي يَلَب
بِلَاقِ هِنَ أَسَلِ بَ دَخِ أَف
«أَذَهَ كُيَلَعُ فُكُ»

يَبَن أَيُّ تُلُقَف
نُودُخُ أُوْمَلُ أَنْ أُو، هَلْ لَّا
إِهَبُ مَلَكَتَنَ أُمِب
كُتَلَكُتْ «: لَأَقَف
لَهَوُ، ذَاعُمُ أَيُّ كُمُ
يَفَسَّ أَنْ لَأُبُكَي
وَأُمُهُ وَجُو يَلَعِ رَأَن لَّا
أَلِإُمُهُ خَأَنَمُ يَلَعِ
«مُهُتَن سَلَأُ دِيءُ أَصَح

ي ف ي ذِمُّرْت ل ا ه ا و ر ه ح ح ص و ن ا م ي ا ل ا

Муъоз ибн Жабал розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Сафарлардан бирида Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам билан бирга эдим. Бир куни юриб бораётганимизда у зотнинг яқинларида бўлиб қолдим:

«Эй Аллоҳнинг Расули, менга мени жаннатга киритадиган ва дўзахдан узоқлаштирадиган амалнинг хабарини беринг», дедим.

«Батаҳқиқ, буюк нарсани сўрадинг. Зотан, у Аллоҳ муяссар қилган кимса учун жуда ҳам осондир: Аллоҳга ибодат қиласан, Унга ҳеч нарсани ширк келтирмайсан ҳамда намозни қоим қиласан, закотни адо этасан, Рамазон(рўзаси)ни тутасан. Байтни ҳаж қиласан», дедилар. Сўнгра:

«Сени яхшилик эшикларига далолат қилиб қўяйми? Рўза сақловчидир. Садақа худди сув оловни ўчиргандек, хатоларни ўчиради. Кишининг тун ичида ўқиган намози солиҳларнинг шиоридир, - дедилар ва «Ёнбошлари ётар жойдан йироқ бўлур» оятини тиловат қилдилар. Сўнгра эса: - Сенга ишнинг боши, умуртқа поғонаси ва ўрқачининг чўққиси ҳақида хабар берайми?» дедилар.

«Ҳа, албатта, эй Аллоҳнинг Расули», дедим.

«Ишнинг боши Исломдир. Унинг умуртқа поғонаси намоздир. Унинг ўрқачининг чўққиси эса жиҳоддир, - дедилар.

Сўнгра: - Сенга ўшаларнинг ҳаммасига молик бўлган нарсанинг хабарини берайми?» дедилар. Мен:

«Ҳа, албатта, эй Аллоҳнинг Набийси», дедим. Бас, у зот тилларини тутдилар ва:

«Мана буни тийгин!» дедилар.

«Эй Аллоҳнинг Набийси, биз гапирган нарсамиз учун албатта (иқобга) олинамизми?» дедим.

«Онанг азангни тутсин, эй Муъоз. Одамларни тилларининг маҳсули дўзахга юзтубан (ёки тумшуқлари ила) туширмаса, нима туширар эди!?» дедилар».

Имом Термизий «Иймон боби»да ривоят қилган.

«Руҳий тарбия» китоби асосида тайёрланди